

2hh

Nagy magyar szállodák

A Gellért

Patina és hírnév dolgában aligha veheti föl más magyar szálló a versenyt a Gellérttel. Külsejévei, hangulatos belső kiképzésével, a szó szoros értelmében egyedülálló szobáival igen csak rászolgál arra a tényre, hogy — feszámítván a legújabbakat, a Hiltont, az Inter-Continentalt — a Budapestet megjárt külföldi turista legelsőknek a Gellértet említi meg a magyar szállodák sorában.

— Ha kicsit korábban jött volna, nem talál a szobámban — fogad **Bíró László** igazgató, aki húsz esztendeje dolgozik a házban (a Házban), tizenkét esztendőn át volt igazgatóhelyettese, és 1979. január 1-én nevezték ki mai posztjára. — Fennjártam a szobákban. Örökké elégedetlenek vagyunk ugyanis önmagunkkal. A Hilton, az Inter hálózata saját sztenderddel rendelkezik, nekünk ilyen nincs, csak önmagunkhoz mérhetjük magunkat.

Sok mindenről árulkodnak a rendkívül prózai adatok: kétszázharmincöt szoba háromszázharminc ágygal (harmincnolc zuhanyfülkés, szakkét egyágyas, fürdős, nyolcvanegy kétágyas, fürdős és tizennégy lakosztály). Vagyis: egyedülálló szobák elosztása, amelyek közül áll a szobák elosztása, amelyek köztágú, elrendezésű, fekvésű.

A háború után elsőként újjáépített hotelek közé tartozik a Gellért: 1960-ban a dunaparti, 1970—71 között a Kelenhegyi úti szárny lépett újjászületve szolgálatba. A legnégy-csillagos besorolása (az ötödik csillag hiányának az oka a többi között az, hogy nincs garázs, s nincs teljes klimatizálása sem).

— Mindez óriási hendikepet jelent a számunkra — fűzi hozzá az igazgató, — amit csakis tudatos munkával tudunk leküzdeni. Például mindössze tizenkét kocsinak jut hely előttünk, s egyelőre nincs is lehetőségünk a fejlesztésre. A városrendezők kidolgoztak ugyan egy távlati alternatívát, amely szerint a dél-budai metróval kapcsolatos térátrendezés során földalatti garázshoz jutnánk de az ötlet sorsáról nem sokat tudunk. S miközben „teljes gözzel” üzemelünk, olyan feladatokat kell megoldanunk, mint a portál átépítése és a teljes gépészeti fölüújítás. Műemlék-jellegű az épület, ez is nehezíti a feladatot. Eddig három hőközponti rendszer dolgozott együtt, az eredeti 1918-as, valamint az 1960-ban és az 1970-ben létesült.

A „hátrány” érzetével végzik a munkájukat, bár a „kisebrendűségi érzés” minden jele nélkül. Sőt: ez a tény nagyobb erőkifejtésre ösztönöz

mindenkit a Gellértben. Tudják, hangoztatják is, hogy nincsenek olyan előnyeik, mint a modern épületeknek, de igyekeznek személyhez szóló szolgáltatásokkal kompenzálni. A vendég nem szobaszám.

E tradíció kialakulásához az az egyszerű tény vezetett el, hogy a Gellért — mint az egyik legrégebbi budapesti (működő) szálloda — rendkívül sok (sok és jó) szakembert adott a szakmának. Elsősorban saját magának, ezen felül pedig a „gazda” HungarHotels-nek, de másoknak is.

— Ha körülnézek a munkatársaim között — vallja **Bíró László** —, csupa olyan fiatalembert látok, akik már igen hosszú ideje dolgoznak itt, és még ma is fiatalok. Hozzánk tartozik a Gellértfürdő másod- és negyedosztályú büféje, a Vár-beli Alabárdos és a Gundel étterem, valamint az összes protokolláris állami rendezvény az elnöki tanács fogadásától a karácsonyfa-ünnepeig. A Gundel kivételével mintegy ötszázan vagyunk, ebből százan foglalkoznak kizárólag a szállodával.

A Gellértben mindig rang volt dolgozni, s az ma is. S ha valaki távozni kényszerül valamilyen okból, a gellértes múlt rendkívül jó ajánlólevél. Mert hát nemcsak az idősebb kollégák pedagógus hajlama nevel-oktat itt, hanem a múlt, a falak, a hangulat is. Ami — persze — olyan, amilyenné teszük.

Mindebből következik az az ugyan-csak prózai, ám beszédes tény, hogy a szálló mintegy nyolcvanhárom százalékos kihasználtságnak örvend, ami kilencven-kilencvenöt ezer vendégéjszákát jelent évente. A ház tagja a Stei-

genberger Reservation Service-nek és a Golden Tulip helyfoglalási láncnak is; az előbbi keretei között olyan társaságban, mint a berni Beau-Rivage, a kölni Excelsior Hotel Ernst, a bolognai Carlton, a párizsi Bristol.

Egy kicsit a rangot is mutatja ezen belül: az SRS legközelebbi végrehajtó bizottsági ülését novemberben a Gellértben rendezte; a tavaszi összejövetel színhelye Rio de Janeiro volt.

— Azon vagyunk, hogy eladjuk azt, amink van — magyarázza az igazgató —, s igyekszünk nem visszaélni vele. Ezt tettük akkor is, amikor még jóval kevesebb volt Budapesten a szállodai férőhely, tehát nem volt nagy kunszt az értékesítés. Ugyanígy készülünk az újabb nagy változásra, az újabb négyezer ágy belépésre. Azt valljuk ugyan-is, hogy vendéget akkor kell szerezni, amikor nagyon sok van, mert ha így állunk hozzá a kérdéshez, akkor is lesz vendégünk, amikor kevés van belőlük.

És ez határozza meg tulajdonképpen a jövőt is. Bár az előttük álló időszakot rendkívül nehéz ebben a vonatkozásban fölvázolni, csak visszafelé tekintve következtethetünk, azt mondhatjuk, hogy a Gellért kibírta az összes utána következő szálló belépését. A fejlődés töretlen, s tudatosan készülnek arra, hogy amikor majd meg kell küzdeni a vendégért, a mainál alacsonyabb, ám egészségesebb foglaltsági szint eléréseért is, ne legyenek különösebb gondjaik. Igyekeztek már tegnap is így végezni a munkájukat — a tapasztalatok szerint sikerrel.